

RUKE

* * *

novi dan
mlad i neodlučan

sa nebeske
i hladne udaljenosti

i senke po kojima
pada poslednji sneg

i beskraj pred kojim
teško dišem

i grumen straha
pod grlom dok čitam
crni kvadrat maljeviča
kao obaveznu lektiru.

PRESUDA

na kraju
će nas
sustići
zaslužena
kazna

presuda će
glasiti

doživotna
sloboda
bez prava
na žalbu.

RUKE

prate naše misli,
slušaju naše reči,
odobravaju postupke,
aplaudiraju kada je puno srce,
stišću pesnice u srdžbi,
dižu dva prsta u trijumfu,
prkosno se savijaju u laktu,
vrhovima zadovoljstva
prate našu žudnju,
pišu naše dostave,
listaju naše novine,
ruke vezilje,
ruke pletilje,
namiču omču,
povlače obarač,
ruka ruku mije,
rukama obema,
ruke, prljave ruke,
prete, mole, miluju,
ruka desnica, ruka levica,
čvrsta ruka, udarna pesnica,
ruka ruci, ruku pod ruku,
ispod ruke, sneruke,
na ruke, lake ruke,
evo ruke, gore ruke!

.....
ruka preko ruke.

REKVIJEM ZA NEUMRLE

još da dočekamo smrt, milosti puni,
da nas smoči ježom i ogrne mrakom,
da umukne bol i utihne glad,
da nas privede kraju
gde nijedan korak
ne vodi dalje od poslednjeg,
da dočekamo smrt sa dušom,
i da se nebesa otvore,
i da se ogledala zamagle,
pa posle – ko živ ko mrtav.

DAN TRNE U OČIMA

živim u svojoj senci

vazduh se naliva umorom
a dan trne u očima

još mlad je svet
a već se zaleću kiše

i niz ulice
umesto vetra
zavija mržnja

* * *

vrhovima prstiju
po arhipelagu kože

kružno kretanje
nepostojane nežnosti

u motelima
za iznajmljivanje
tamnih dodira.

* * *

pogašene lampe
stoje zamišljene
kao nemi spomenici mraka

kroz iglene uši svesti
prolazi veče puno čuđenja
i usputnih ispovesti

ispred svetlošću uznemirenog prozora
ti zastaješ gola kao mesečina
a senka te jedna bestidno prati

ili se to samo pomera kazaljka sata
najavljujući neobjašnjivo
kašnjenje zore.

MOKRO JUTRO

Kraj dana.
Nad sporim svetom
disala je noć
tvrdom, zavereničkom
svetlošću lampe
i gorkom, ispijenom
samoćom
sobe sa pogledom
na odloženi život.
I nikoga da ublaži
muku protivrečnosti,
zamor pretvaranja
i tegobu skrivenih
samoobmana koje nas
uporno prate.
Algebra smrti.
Ranjeni novi svet.
Sa poleglog drveća
pokislog
do gole kože
šumno treperi
mokro jutro
smešteno
u zelenilu lista.

* * *

Kroz postojane opsene
vrtoglavih svanuća
traju bezglasna buđenja
i grubo i kratko jutro
već posustale zime.

Ispred snenih prozora
zavist ranoranilaca
a pod jezikom
jeza od bolom
započetog disanja.

Slepim glasovima
vetra i teskobe,
jutarnje svetlo
skrivano
u džepovima mraka
vraća boje i oblike.

Nedostaje nam sunce
i tamnoputo leto
netašno disanje
probuđenog predgrađa
kojim je protrčala
zaboravljena moć
zavođenja i vera
u iščezlu ljubav
kao u zaraslu ranu.

PANONSKA

1.

noć
u ravnici

priljubljeni
zurimo

u opustelu
mrlju

mraka.

2.

nikog
da širinu
neba
izmeri

odbeglom
beskraj
put
i daljinu

3.

povetarac

pritajen
na mom dlanu

čeka
vetar promena.

NEVIDLJIVA

A reči umeju da nestanu
I ponovo da se vrate,
Zadržavajući isto značenje
Ali dobijajući drugačiji smisao,
Kao i evo ova,
Koja mi izmiče,
U nedoumici
Vremena i smisla,
Svesna da je nevidljiva,
Kotrljajući se,
U praznoj dokolici,
Svetlucavim trotoarom
Hladne provincijske ulice.

NEMIR

bleda kao priviđenje
noć se njihala na vetru

sa trga u jamu mraka zuri
preplašeno lice spomenika

preko probuđene tišine
zvona raznose vest

od bezvremenosti i snova
nije ostalo ni traga

* * *

ako sa ruba
posustalog
verovanja
zakoračim
u lakomislenu
neizvesnost
velikih
očekivanja
na pola puta
do nedostižnog
cilja
srešće me
pipajući oprez
kratkovidog
mraka
sumnja
krupna
i nalivena
kao divlja
tamnooka
višnja.